Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 4 (840) * joi 25 ianuarie 1962 * 8 pagini 30 bani

Primul 10 în primele zile din al doilea trimestru. Șerbănescu Daniel din clasa a V-a B de la Școala de 7 ani nr. 14 din Ploiești își pregătește totdeauna lecțiile cu deosebită atenție.

Foto: GR. PREPELIȚA

56 din 56!...

E adevărat: în Școala de 7 ani nr. 13 din orașul Oradea, este o unitate de pionieri mică. Doar 56 de pionieri.

Dacă însemn aceste cîteva rînduri despre ei, n-o fac pentru că sînt doar 56 de pionieri într-o unitate. Nu. O fac, pentru că un lucru este deosebit de frumos la acești copii: în anul trecut, întreaga unitate a promovat fără nici un pionier corigent. Iar anul acesta, la sfîrșitul primului trimestru s-a putut constata, punînd față în față toate cataloagele că, pionierii tuturor claselor au promovat. Deci din 56 de pionieri ai unității, nici unul n-a rămas corigent!

Cum au reușit acești pionieri să obțină asemenea rezultate? Am discutat cu Erdei Margareta, președinta unității.

La noi — mi-a spus Margareta — grija pentru colegul tău, pentru rezultatele fiecărui pionier este **nu o problemă individuală ci o problemă colectivă**. S-a întîmplat să avem în școală pionieri care învățau rău (acum s-au îndreptat!). Știți ce-a făcut activul pionieresc? Au organizat cu ei discuții prietenești în care îl întreba pe fiecare pionier la ce obiect îi vine mai greu, ce obiecte de studiu constituie „probleme" pentru el. Erau unii care pretindeau că pur și simplu nu pot învăța. Unitatea i-a adus în adunări, i-a scos în careu și miraculos, voinicii noștri au început să poată învăța. Adică, au mai lăsat mingea, patinajul și alte îndeletniciri care incomodau prea mult studiul individual și au dat o mai mare atenție învățăturii.

— Tu cu cine înveți Zoltan? S-a adresat ea, pionierului Varga Zoltan din clasa a V-a:

— Aaa! la noi e tare frumos. Sîntem trei: eu, Ladislau Țap și Barbei Iosif. Învățăm toți trei acasă la Barbei. După ce isprăvim de făcut lecțiile împreună — ceea ce înseamnă contribuția personală în rezolvarea temelor, mama lui Barbei ne citește poezii, povești și în general bucățile ce le avem la lecturi particulare. Și este imposibil să nu ții minte tot, cînd mama lui Barbei, citește atît de frumos.

Am mai aflat că și Iordan Francisc din clasa a VI-a — învăța împreună cu Pénzes Ștefan și Dull Karol. Iar pionierii buni la învățătură din clasa a VII-a — Toia Irina, Deac Iuliana, Görbe Estera, Vas Emeric — se îngrijesc foarte mult de colegii lor.

Însă, și în această mică unitate, unde ajutorul colectiv este atît de răspîndit — studiul individual rămîne baza însușirii cunoștințelor.

Și pentru că la ei problema promovării a fost rezolvată, mai au de luptat cu mediile de 5 și 6.

Însușirea cunoștințelor nu mai trebuie să fie mediocră — mi-a mai spus Margareta. Trebuie să învățăm bine și foarte bine! Pentru că, foarte curînd, unii dintre noi vom păși în viață. Și asta, nu se face ori cum.

OANA MAGDU

Bucuria detașamentului

În clasă e liniște. E ora de romînă și Zgripcea Georgeta își citește compunerea. Copiii ascultă cu atenție, le place. De altfel însușirile ei au făcut-o îndrăgită de tot detașamentul. Învață bine, e disciplinată, are multă inițiativă și îi place... ordinea. De aceea au și ales-o pionierii președintă de detașament. De cum a primit această sarcină s-a dovedit foarte activă. S-au organizat diferite adunări în care s-au răspîndit metodele bune la învățătură; au avut loc întîlniri cu muncitorii fruntași, vizite în întreprinderi; filmele cele mai interesante au fost vizionate împreună, iar cărțile citite au fost discutate. Zgripcea Georgeta a văzut însă că unii pionieri nu prea iubesc ordinea. Și nu i-a plăcut. N-a făcut din asta o problemă, dar...

— Aici aritmetica, peste două pagini romînă, pe urmă geografie... Și foi rupte!... Și pătate!...

— Trebuie să ai un caiet pentru fiecare materie, să scrii ordonat, o sfătui prietenește pe Cazacu Tamara.

De altfel caietele Tamarei și ale altor cîtorva pionieri i-au dat de gîndit. „Trebuie să organizăm o expoziție cu caietele cele mai bune" și-a spus ea. Și au făcut. Caiete învelite frumos, cu marginea liniată, fără pete, notițe scrise pe capitole, cu aplicații pentru fiecare regulă în parte... Tamara le privește cu interes. Îi plac. Și nu peste mult timp rezultatele au început să se arate — caietele ei au devenit mai frumoase. Mai erau însă în detașament și altele: unii pionieri umblau cu haina descheiată, alții umblau cu șireturile desfăcute, cu șorțurile necălcate.. Atunci, în colectivul de conducere al detașamentului s-a hotărît ca pionierii dezordonați să fie ajutați, iar cei care nu vor să înțeleagă, să fie criticați fie la gazeta de perete, fie în adunări de grupă sau detașament.

De atunci au trecut cîteva luni. Sîntem din nou în clasa a IV-a a Școlii de 4 ani nr. 1 din Turnu Măgurele. E tot o oră de romînă. De data aceasta își citește compunerea Cazacu Tamara. Tovarășa învățătoare ascultă, apoi se uită la caiet. E bucuroasă. Are și de ce!...

GETA COSTIN

Cercul corespondenților

Din inițiativa pionierilor detașamentului clasei a VII-a B din unitatea de pionieri a Școlii de 7 ani nr. 1 Petroșeni, s-a organizat un cerc al corespondenților. El cuprinde un număr de 14 corespondenți din cele 36 unități pionierești din Valea Jiului. Noi ne-am propus să trimitem gazetei noastre „Scînteia pionierului" materiale care oglindesc munca grupelor, detașamentelor și unităților de pionieri din Valea Jiului. Și mai ales ne-am propus să avem permanent în atenția noastră o problemă importantă: „Să discutăm despre comportare".

Eu mă mîndresc cu faptul că cercul nostru este format numai din pionieri, pe pieptul cărora strălucește mîndră, steluța roșie.

ONCIU TEODORA
membră a cercului de corespondenți „N. D. Cocea"
Petroșeni

Brigada lui Marton

— Da, acolo e secția de ștanțat. Brigada lui Marton? Prima pe fabrică! N-ați văzut pozele de la panoul de onoare?...

Cîteva clipe mai tîrziu, mă aflam în mijlocul unor mașini ce duduiau sacadat. Recunoșteam în oamenii de la mașini chipurile din fotografii. Mi-a atras atenția un flăcău voinic, înalt, cu fața osoasă.

Cu mîna pe un fel de calapod mecanic, îl plimba cu repeziciune pe o foaie de talpă. Și din urmă, sub loviturile discului de la mașina de ștanțat, rămîneau, ca niște urme de pași, tălpile. O pereche, două, trei, patru, cinci... nenumărate.

Văzîndu-mă oprit lîngă mașină, apăsă pe o manetă și duduitul avîntat încetă. Se întoarse.

— Pe cine căutați?

— Pe șeful brigăzii, pe Alexandru Marton.

— Eu sînt!...

Acum lucrăm încălțăminte pentru copii. Brigada noastră e formată din băieți buni, unul și unul! Utemistul Gheorghe Direan, Marian Augustin, Dănilă Rapolti și... toți!

Faptul că cei din brigada de tineret de sub conducerea comunistului Alexandru Marton, de la fabrica Ianoș Herbak din Cluj, sînt muncitori harnici, îl arată și următorul lucru: numai în primele trei săptămîni din noul an, ei au dat peste plan peste 500 de perechi de tălpi, iar anul trecut au economisit materie primă din care se pot face în plus încă 5.500 perechi încălțăminte pentru copii! Încălțăminte lucrată cu grijă și dragoste, așa cum fac harnicii muncitori din brigada lui Marton.

AL. PROFIRIU

Din viața pionierească

Activitatea cultural-artistică în unitate

Atunci, cînd în cadrul Concursului cultural artistic de anul trecut corul pionierilor de la Școala de 7 ani nr. 3 din Pitești a luat premiul I pe oraș, nimeni n-a rămas surprins. Adesea, duminicile și în zile de sărbătoare, pionierii pleacă în ospeție ducînd gazdelor în dar frumoase programe artistice. Și de fiecare dată au fost primiți cu multă bucurie. Și la Găvana, și în satul Papucești, și în parcul Vasile Roaită, și la Trivale.

Corul, care cuprinde aproape 200 de pionieri, brigada artistică de agitație, echipa de dansuri, de teatru, recitatorii, soliștii, cu toții au, desigur, mult de lucru pentru alcătuirea unor programe interesante și bine pregătite.

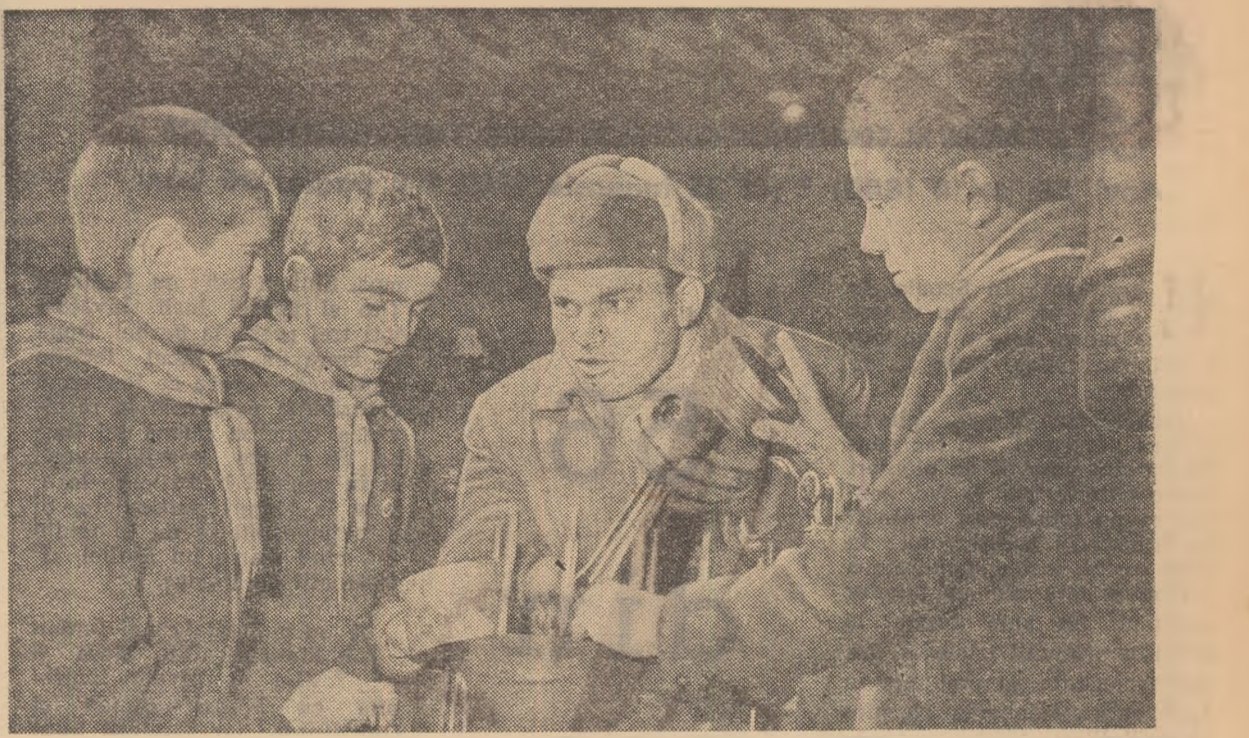
Dar, activitatea culturală a unității nu se rezumă doar la aceasta. În programul lor de activitate, pionierii au prevăzut încă multe alte acțiuni. Așa, de pildă, s-a organizat concursul pentru cel mai bun recitator. De asemenea, anul acesta pionierii au hotărît înființarea cercului literar. În acest cerc discuțiile despre cele mai interesante cărți, despre personajele lor principale au devenit tot mai aprinse, tot mai documentate. Ba, unii dintre iubitorii de literatură fac, în cadrul acestui cerc și încercări literare. Rotea Elena din clasa a VI-a, de pildă, cea care a primit și premiul I la concursul pentru „Cel mai bun recitator", vine adesea la cerc cu epigrame foarte reușite. Ele se fac apoi cunoscute în întreaga unitate prin intermediul brigăzii de agitație.

Discuțiile despre cărți, filme, spectacole sînt, de asemenea, o latură însemnată a activității culturale în unitate. Și aceste discuții nu se poartă numai în cadrul cercului literar, unde vin numai unii dintre pionieri ci, se organizează în mod obișnuit în fiecare grupă. Au văzut cu toții filmul „Serioja", piesa „Singur printre dușmani", au fost la teatrul de păpuși. Una dintre cele mai interesante vizite făcute împreună este cea organizată la Expoziția de arhitectură. Acolo au studiat și planul de sistematizare a orașului. Și-au propus atunci și adunări cu teme din cele mai interesante, concursuri „Drumeții veseli", inspirați fiind de cele văzute la expoziție.

Pentru pionierii de la Școala de 7 ani nr. 3, duminicile sînt un prilej minunat de a-și petrece timpul liber cît mai folositor, interesant. Și, în afară de zilele cînd se hotărăște vizionarea vreunui spectacol, o întrecere sportivă sau o adunare, pe cei mai mulți dintre pionieri o să-i găsești negreșit adunați în fața televizorului privind spectacole difuzate special pentru copii.

În unitate o atenție deosebită se dă presei. Și, ei nu se mîndresc numai cu faptul că cei 500 de pionieri au peste 700 de abonamente la presa pentru copii ci, mai ales cu faptul că această presă este citită și urmărită cu mult interes. Lucrul acesta se datorează în bună parte și colectivului de conducere al unității, care a știut să organizeze discuții interesante pe marginea articolelor citite în presă, s-a străduit să trezească gustul pentru citit, să mărească dorința fiecărui pionier de a-și lărgi cunoștințele în toate domeniile.

Astfel, îmbrăcînd aspecte cît mai variate, cuprinzînd toți pionierii unității, organizînd activități potrivite atît pentru pionierii detașamentelor claselor mai mici cît și pentru cei mai mari, activitatea culturală a unității este bogată și interesantă. Ei vor să răspundă grijii partidului, condițiilor minunate create de acesta, străduindu-se să devină cetățeni cu o cultură trainică, vastă, așa cum are nevoie patria noastră.

Cercul micilor tractoriști din comuna Grădiștea, regiunea București se îmbogățește în fiecare zi cu noi membrii. Comunistul Ion Dobrin, șef de brigadă de tractoriști, explică întotdeauna cu multă dragoste și răbdare despre tractor, despre muncile ce trebuie efectuate pe tarla, despre importanța arăturilor. Dacă-i întrebi pe pionierii cercului „micii tractoriști" de la școala din comună, ce meserie îndrăgesc, îți vor răspunde fără să stea mult pe gînduri: meseria de tractorist.

Foto: DAN OLTEANU

Un ajutor prețios

Prin conținutul său bogat, presa pentru copii constituie pentru noi, instructorii de pionieri, ca și pentru întreg activul pionieresc un ajutor prețios. Bogăția de fapte, generalizarea experienței înaintate, diversitatea informației, noutățile tehnice și literare sînt un îndemn pentru o activitate cît mai bogată, mai interesantă, vorbind totodată pionierilor și școlarilor despre viața noastră fericită. Chiar aceasta a fost tema uneia din informările politice, din detașamentul nr. 1. Pionierii au citit în gazetă, au aflat și la informările politice că în țările capitaliste muncitorii, oamenii înaintați, se împotrivesc regimului de cruntă exploatare. „Minerii francezi în luptă", „Algeria nu va fi înfrîntă", „Irianul de Vest va fi eliberat", sînt doar cîteva materiale dintre cele puse la îndemînă de către gazetă, pe care noi le-am folosit. Fotografiile ne sînt și ele foarte necesare. Pentru ilustrarea unor teme, pionierii apelează de multe ori la fotografiile din gazetă.

Într-o zi citind programul de activități al detașamentului nr. 8 am văzut o temă nouă, deosebită. Președinta detașamentului parcă citindu-mi gîndurile mi-a spus.

— Și la noi e necesară.

— Ce, m-am mirat eu.

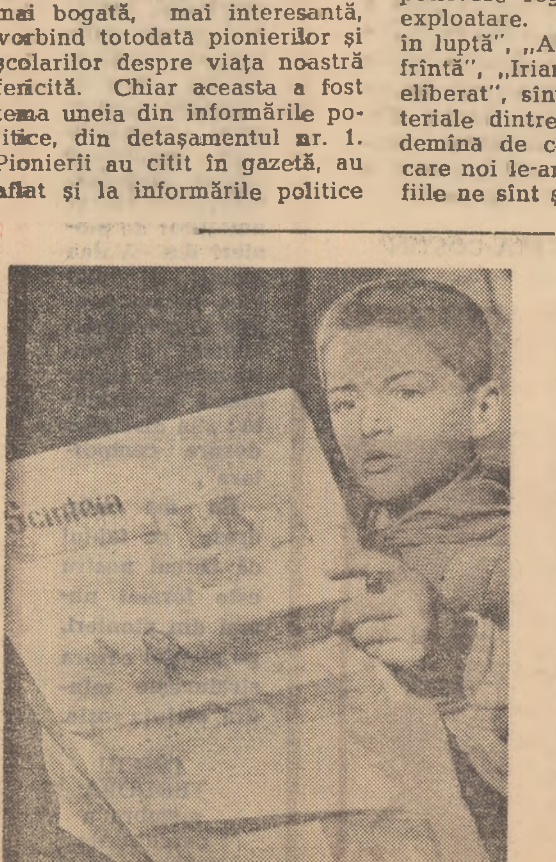
— Adunarea „Ești exigent cu tine însuți". Ați citit în „Scînteia pionierului"? E o temă foarte bună.

La alt detașament am propus chiar eu adunarea „pionierul este un bun tovarăș". Vreau să mai arăt că publicarea rubricii de fotografii „Ei au numai note foarte bune", constituie pentru mulți pionieri un imbold în munca de învățătură, după cum materialele și știrile despre activitatea patriotică a pionierilor sînt pentru ei adevărate întreceri.

„Cum trebuie să fim" și-au intitulat noii pionieri din clasa a III-a, o adunare. Și în primul rînd au citit și discutat despre materialele „E datoria noastră" și „Cum să-l ajutăm". Apoi după schema din gazetă, detașamentele 5 și 6 au amenajat terenul sportiv din curtea școlii.

Prin publicarea unor materiale interesante, în generalizarea unor experiențe bune, și activitatea din unitatea noastră, ca, desigur, și din alte unități și detașamente, se îmbogățește mereu.

EMILIA STAN
instructoare superioară
Școala de 8 ani nr. 175,
București

Sosirea presei în unitățile pionierești este un moment de nerăbdare, de bucurie. Ce unități sînt popularizate pentru bune activități, ce putem învăța, fotografiile căror pionieri fruntași au mai apărut? Ce noutăți științifice și tehnice, ce povestiri frumoase putem citi? Pentru pionierul Vasile Nicolae de la Școala de 4 ani din comuna Grădiștea, raionul Urziceni sînt suficiente motive de nerăbdare și de bucurie.

Eu rezolv „operativ"

Am aici — pus în perete —
Un program
Cu activități concrete.
Și-l respect la... miligram.
Sarcinile sînt concrete.
Hai să luăm, la întîmplare,
Un exemplu oarecare...
Luăm gazeta de perete.
Ia spuneți-mi: oare cine
Poate să o realizeze
Mai degrabă decît mine?
Deci e-o sarcină de-a mea
Și-n program bifez un „DA".
Ați văzut cum a fost ieri
Colectatul de fier vechi...
I-am luat pe pionieri
Și-am pornit perechi-perechi.
Mă mîndresc acum că am
Înc-un „DA" pus în program.
Iată, după cum vedeți
Merg la muncă, înainte
Fiindcă sînt, să mă credeți
Cel mai tare președinte.
Eu rezolv operativ
Fără nici un colectiv.
În program, precum se știe,
Am trecut și-o drumeție.
Ce e drept, asta-i mai greu
S-o rezolv, și-amîn mereu...
(Însă, o descurc tot eu!)
Tot eu o realizez.
S-ar putea să antrenez
Și întregul colectiv
Însă... nu-i operativ!
Dar avem și-o întîlnire
C-o brigadă de fruntași
Și o vizită-i trecută
La o fabrică-n oraș.
O-ntîlnire cu cei mici...
Asta o s-o ținem după
Adunările de grupă
Care sînt trecute-aici...
Ah, cît sînt de ocupat!
Cînd să le mai fac pe toate?
E programul prea-ncărcat
N-am scris „DA" nici pe jumate
Deși sînt foarte activ
„Și rezolv operativ
Fără nici un colectiv".

★

Ce, zîmbești, ori crezi că poate
Sarcinile din program
Au rămas nerezolvate
Fiindcă n-am
Colectivul antrenat?
Asta-i chiar exagerat!
Dacă eu ca președinte,
Nu le-am rezolvat pe toate!...
Colectivul crezi, că poate?

M. LĂSTUN

Comunistul

...În noaptea aceea, telefoanele sunau neîntrerupt. „La mașina de 50 megawați nr. 3, pericol de avarie" se auzea pretutindeni.

La inelul colector a apărut un foc ca o coroană care punea mașina în pericol. Reparația trebuia făcută repede, fără ca mașina să fie oprită. Însă, din cauza tensiunii, cea mai mică neatenție, necunoașterea în cele mai mici amănunte a operației, puteau pune în primejdie viața celui care intervenea. Trebuia un om priceput, care să cunoască foarte bine mașina, un om calm, atent, echilibrat, curajos.

— Voi încerca eu! s-a auzit vocea sigură a unui bărbat. Toți cei de față s-au întors spre cel care vorbise. Un bărbat potrivit de statură, brun, cu fața calmă. El rostise doar trei cuvinte. Aceste trei cuvinte ardeau însă ca inima celui care vorbise, comunistul Ion Cădariu, maistrul principal de reparații electrice.

Cunoștea bine mașina — e doar în sectorul său. Concentrîndu-și atenția asupra fiecărei operații, a început să lucreze.

Sînt în viață situații cînd nimeni nu-ți poate spune: „Fă cutare lucru!" Pentru că e în joc viața omului... Atunci, conștiința omului, dragostea pentru patrie joacă un rol însemnat. Intervenind sub tensiune, din mersul mașinii, Cădariu știa că „cuptoarele Reșiței și Hunedoarei vor funcționa normal, procesul producției nu se va întrerupe". Acele ceasornicelor se mișcau îngrozitor de încet. Parcă-și pierduseră forța arcușoarele ce le dădeau viață. Fruntea plină de broboane a tovarășului Cădariu arăta singura, că timpul trece. Doar cincisprezece minute a durat intervenția. Cincisprezece minute, însă foarte lungi! După ce a înlăturat cauza care a produs cercul de foc, Ion Cădariu a mai lucrat neîntrerupt cinci ore pentru repararea definitivă a mașinii.

Hunedoara, Reșița — principalii consumatori de energie electrică ai termocentralei n-au observat nimic în alimentarea lor cu energie electrică. Totul a fost normal. Pentru că acolo, la Paroșeni, un om cu pricepere, calm și curaj a înlăturat o avarie.

...Ninge cu fulgi mari, mari de tot. Pe lîngă mine trece un grup de pionieri. Discută zgomotos, sînt emoționați. Se îndreaptă spre termocentrală, pentru a-l cunoaște, pentru a sta de vorbă chiar acolo, la fața locului, cu omul acela simplu, hotărît și energic.

Ce fericire e să cunoști asemenea oameni! Ce puternică e țara care crește asemenea oameni!

E. SKIBINSKY

Inițiativă

Eu, Florin Patopie, împreună cu fratele meu din clasa a II-a — Paul, cu mama, și cu tata care-i fruntaș — nu că mă laud, dar așa este! — la Atelierele R.M.R.-Ilie Pintilie — Iași — ne-am mutat într-unul din cele 12 blocuri noi, care s-au dat în folosință de curînd, în cartierul „Dr. C. I. Parhon". Eu sînt în clasa a V-a A la Școala medie nr. 5, care este tot nouă. În blocul nostru mai locuiesc Luca Ilie din clasa a VI-a, Luca Stelian clasa a V-a B, Ciornei Virgil din clasa a IV-a de la Școala de 7 ani nr. 20, Ciornei Ion în vîrstă de 5 ani — el e la grădiniță în grupa mică — și sora lor, Margareta, tot la grădiniță în grupa mare — (are 6 ani!).

Și într-o zi, ce ne-am zis noi: Ce-ar fi să ne îngrijim noi, copiii, de curățenia blocului nostru?

— Se aprobă! au sărit toți într-un glas. Va fi grozav. Să văd pe unul că zgîrîie pereții, că-i arăt eu.

Zis și făcut. De atunci, în fiecare zi, fiecare copil, are grijă de scară, de uși, de ferestre și mai ales de pereți (să nu cumva să se apuce vreunul să scrie pe ei, ca pe tablă. Știm noi, mai sînt asemenea copii!).

Vrem să punem ghivece cu flori, la fiecare etaj, vrem să nu se spargă nici un bec, vrem ca blocul nostru să fie cel mai frumos. Această dorință, din urmă, nu credem c-o vom putea respecta, pentru că, după noi s-au luat și copiii din celelalte blocuri.

Dar credeți cumva că ne pare rău? Dimpotrivă. Sîntem foarte fericiți.

FLORIN
p. conf. RODICA ALBU

ȘCOLĂRIȚA

O cheamă Lelia și este în clasa a II-a. Această clasă, fără îndoială, nu-i ușoară: tabla înmulțirii toată (pînă la 10). Apoi citirea. Of! Cîte necazuri și cu citirea... Să citești exact literă cu literă. Un pic de neatenție și gata greșeala.

— Copii, scoateți caietele de dictare, spuse tovarășa învățătoare. Copiii, ascultători, scot caietele și, așteaptă dictarea. Numai Lelia, visătoare cu gîndul dus, undeva dincolo de fereastre, aproape mecanic, trage caietul din pupitru și așteaptă.

— De unde vii vîntule? — se aude vocea tovarășei învățătoare. Copiii încep să scrie. Toți în afară de Lelia. Ea visează.

— Vin de la rîu.

— Ce-ai făcut acolo?...

— Ce faci, Lelia, nu scrii? — întrerupe tovarășa învățătoare brusc visarea Leliei.

— Mă gîndesc la vînt. Ce gol e, fără nici o haină pe el. Poate că de aceea și suflă. Ca să se încălzească.

— Dacă vrei, discutăm în recreație despre asta. Acum scrie!

Lelia, aruncă o uitătură mirată spre tovarășa învățătoare care n-are pic de milă de vînt. Dar... trebuie să scrie!

— Lelia! Cît fac 6 × 9?

Pauză. Lelia socotește. Minutele trec. Răspunsul nu mai vine. Apoi, dintr-odată:

— Cît fac 6 × 9? Păi, 6 × 9 fac 75!

— Nu, mai gîndește-te!

— 6 × 9 fac 54!

— Exact! Ar fi bine să te gîndești mereu înainte de a răspunde.

★

E grea clasa a II-a. Orice s-ar spune! Dar, oricum, s-a încheiat primul trimestru. S-au dat mediile! Lelia e fericită!

— Mămico! Mi s-au dat mediile. Ia uite ce note bune am. Să vezi cîți de 10 am! Purtare 10, educație fizică 10, muzică 10, citire 7, matematică 6.

Vezi mămico? Pe primul trimestru, nu sînt corigentă la matematică. Am luat 6!

Orice ați spune clasa a II-a este grea. Să promovezi primul trimestru, al clasei a II-a, fără corigență... serios că-i lucru mare! Bineînțeles, asta după părerea Leliei!

E. S.

Ce mari sînt bilele! Și ce multe! Greu mai e să le și socotești! Întrebați-o pe...

Cine este acest strop
Ce te-oprește ca un hop?
(punctul)

★

Pe un cîmp mare de lemn
Flori de nea cu ea însemn.
(creta)

★

Cînd e noapte poți să vezi
Felinare prin livezi.
(licuricii)

CUCERIREA CETĂȚII

Jucătorii se așază în cerc. In centrul cercului este „cetatea" (o buturugă pe care se află o minge). In interiorul cercului stă apărătorul. Cu o minge de volei, pe care și-o trec unul altuia, cei ce stau pe marginea cercului încearcă cu o lovitură dibace să doboare mingea de pe buturugă. Jucătorii nu au voie să se apropie de „cetate" mai mult de 4—5 metri. Apărătorul încearcă să respingă mingea cu mîinile. Jucătorul care a doborît mingea din „cetate" **devine la rîndul lui apărător.**

Balonul

Kolea era bolnav. Sta în pat cu comprese la gît, uitîndu-se pe geam. Dar de la etajul III unde era locuința lor ce putea vedea? Cerul albastru pe care se arăta din cînd în cînd cîte un avion, și acesta numai pentru o clipă.

Ce rău e să stai mereu în pat! Orice ai face te plictisești. Kolea se săturase și de cărți și de jucării. Ar fi vrut să se joace cu copiii. Dar prietenii nu aveau voie să vină la el. Îi oprise doctorul.

Deodată la fereastra lui Kolea apăru ceva foarte ciudat.

— Un balon! strigă Kolea. Într-adevăr un balon mare, roșu cu ochi și o gură — care rîdea într-una. O clipă băiețașul rămase mirat de surpriză. Apoi, parcă molipsindu-se de la balon — se porni pe rîs.

— Sigur, asta e isprava lui Mișa și a prietenilor mei. Mi-i închipui pe toți. Stau acum jos, pe trotuar. Iura înalță balonul. Mișa ca un comandant stă mai departe și comandă: mai la dreapta, la stînga, mai dă drumul la sfoară, oprește. Toți stau cu ochii ridicați în sus. Katea e, desigur, printre ei și rîde bucuroasă cînd vede că balonul a ajuns în dreptul ferestrei de la etajul III...

Și Kolea parcă-i simte pe toți în clipa aceasta lîngă el.

Ce bine e să ai prieteni!

După o povestire de A. MITTA

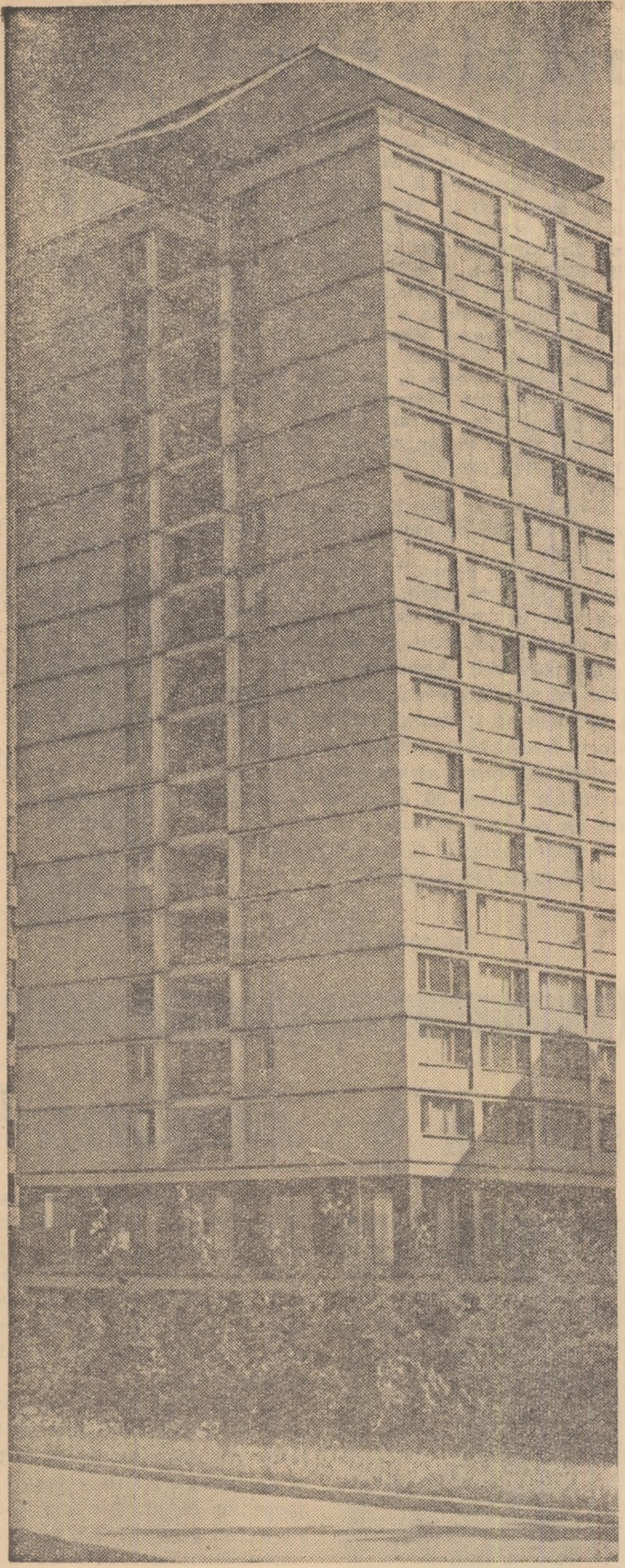

Foto: G. GRIGORE

Cîntec de leagăn la etajul 13

de ION BRAD

La etajul treisprezece
Lin șuvoiul de lumină
Trece
Ca o apă lină
Peste fruntea ta, odor,
Lîngă fruntea stelelor,
Hai lui-lui,
Dormi ușor,
Puiul mamii, pui.
Cînd eram și eu ca tine
Stele mari ori stele line
Rar îngenunchiau, și ele
Sfărîmate-n cercevele
Să mă legene cîntînd
Pe pămînt, chiar sub pămînt,
Unde se căznea din zori,
Prinsă pînă-n subsuori,
Casa noastră veșnic plină
De nevoi, nu de lumină.
La etajul treisprezece,
Azi te-alint, și doru-mi trece
De tot ce visam cîndva
Și în vis doar rămînea
Atîrnînd de-un fir de stea,
Vezi, din cuibul casei noastre
Prins între pămînt și astre
De-ntind mîna pot să-ți fac
Din luceferi un hamac
Cu frînghiile de-oțel
Să te dai cu tata-n el.
Mare cînd va fi să fii
Zburător prin galaxii
Cu luceferii la umeri —
Azi abia înveți să-i numeri,
Să nu uiți, odor, nicicînd
Drumul greu de sub pămînt
Pînă-aici la cuibul drag
Ieșit stelelor în prag,
Drum pe mările furtunii
Pîn-aici în pragul lunii.
Pe terasă luna vine
Să se uite lung la tine
Printre flori, printre glicine,
Hai lui-lui,
Dormi ușor,
Puiul mamii, pui.

Intr-o zi cu viscol

Era o zi cu viscol din ultima lună a anului trecut... Poate așa ar începe și prima filă dintr-o carte cu povestiri de iarnă. Dar iată că întîmplările de mai jos s-au petrecut aievea.

Viforul purta cu furie pe aripile sale fulgii de zăpadă. Cu greu puteai privi de jur-împrejur. Zăpadă, zăpadă, spulberată ca într-o ceață. Nici țipenie de om. Oamenii doar, pe o asemenea vreme, stau în case. Deodată, în dreptul Ciocăneștilor, apăru din pădure o turmă de aproape două mii de oi, proprietate a gospodăriei agricole colective din comuna Nicolae Bălcescu, raionul Călărași. Mînate dinspre malul Dunării de nouă oameni, oile fuseseră purtate prin pădure la adăpostul copacilor. Acum însă, părăsind pădurea, viscolul le lovi în față. Oamenii abia puteau privi. Cu mînecile își ștergeau ochii de promoroacă, luptîndu-se din răsputeri să împingă turma înainte spre comuna Ciocănești. Și jur-împrejur, zăpadă, zăpadă, spulberată ca într-o ceață de nepătruns. Atunci s-a întîmplat că pe neașteptate, peste o jumătate de turmă, înspăimîntată de vijelia năprasnică a luat-o înapoi spre Dunăre. Acolo, după mormanul de zăpadă, la capătul drumului, curgeau bolborosind apele Dunării și, într-acolo o mie de oi goneau orbite de viscol. Cîțiva ciobani în vîrstă, aproape-și pierduseră orice nădejde. Puteau fi la rîndul lor înzăpeziți chiar oamenii... Dar se poate oare să pierzi orice nădejde cînd în joc era avutul gospodăriei dragi, în care munceau, în care-și clădeau o viață fericită? „Să le salvăm, să nu piară avutul gospodăriei!" astfel hotărîră comunistul Constantin Marin — brigadier zootehnic — și încă patru utemiști colectiviști: Ion V. Neață, Vasile Gh. Tudor, Petre Gh. Bercaru și Bucur Damian. Își strînseră bine cojoacele pe ei și porniră după turma risipită. „Lasă, n-o să fie viscolul mai tare decît noi" au cugetat ei înfruntînd urgia naturii. Și, într-adevăr, viscolul a fost învins!

Ajungînd oile din urmă, oamenii se așezară în coloană de cîte 5, făcînd zid în calea vîntului și trăgînd astfel turma după ei. Așa au fost aduse înapoi, le restul turmei, cele o mie de oi. Dar lupta aceasta a durat o zi. O zi în care nămeții viforoși se ridicaseră în calea omului să-l îngrozească, să-i ia puterile.

Ciobanii au înnoptat cu toții în comuna Ciocănești.

...A doua zi, le-au ieșit înainte sănii trase de cai. Din Ciocănești, colectiviștii aflaseră că cei cinci tovarăși ai lor, care plecaseră la malul Dunării să aducă de la pășunat turma, fuseseră prinși de viscol. Săniile tăiară drum larg spre comună. Acolo, tovarășii lor, de la mic la mare, îi așteptau. Au zărit fețele obosite ale celor ce înfruntaseră potopul de zăpadă și au văzut cum mergeau greu, istoviți. Dar pe chipurile lor, înflorea zîmbetul luminos. Nici o oaie nu pierise. Avutul obștesc fusese salvat! Datoria și-o îndepliniseră cu cinste!

M. DIACONU

La bibliotecă

Căminul cultural din Someșeni-Cluj. Pe lîngă coloanele zvelte de la intrarea în noua clădire de o arhitectonică îmbietoare, apar grăbite, cîteva fetițe cu obrajii îmbujorați de ger.

— Salut voios de pionier!

— Salut voios de pionier!... Ce carte vrei să iei astăzi, Maricica?

— „Pămînt desțelenit", răspunde cea întrebată, pioniera Gabor Maria. Vrea s-o citească tata; pentru mine iau poeziile lui Eminescu. Dar tu?

— „Nicoară Potcoavă"... Îmi place foarte mult Sadoveanu.

Discuția dintre cele două pioniere, Gabor Maria și Stupar Ana, ar mai fi continuat dacă nu s-ar fi ivit, dinăuntru, de după ușa bibliotecii, moș Iosif Gheorghiță, care le auzise sporovăind pe sală.

— Ce-i cu voi, gălăgioaselor? Ați văzut că v-am luat-o înainte!

Și moș Gheorghiță, fierarul colectivei, rîse cu bucurie, întîmpinînd cu brațul plin de cărți fetițele ce se înroșiseră pînă în vîrful urechilor.

— Nu-i nimic, mîine o să fiți voi printre primii. Acum, alegeți-vă, le îndemnă Terezia Ilieș, bibliotecara, arătîndu-le rafturile pline cu cărți de tot felul.

...O scenă obișnuită: harnicii colectiviști de aci, cît și copiii lor, se întrec să se numească printre prietenii cărții, să citească cît mai mult. Biblioteca înzestrată cu mii de volume le stă la îndemînă. Alături de celelalte activități interesante de la cămin, cum ar fi serile literare, recenziile, filmele, diafilmele, conferințele și altele, biblioteca contribuie din plin la ridicarea nivelului cultural-artistic al colectiviștilor și al copiilor din Someșeni-Cluj.

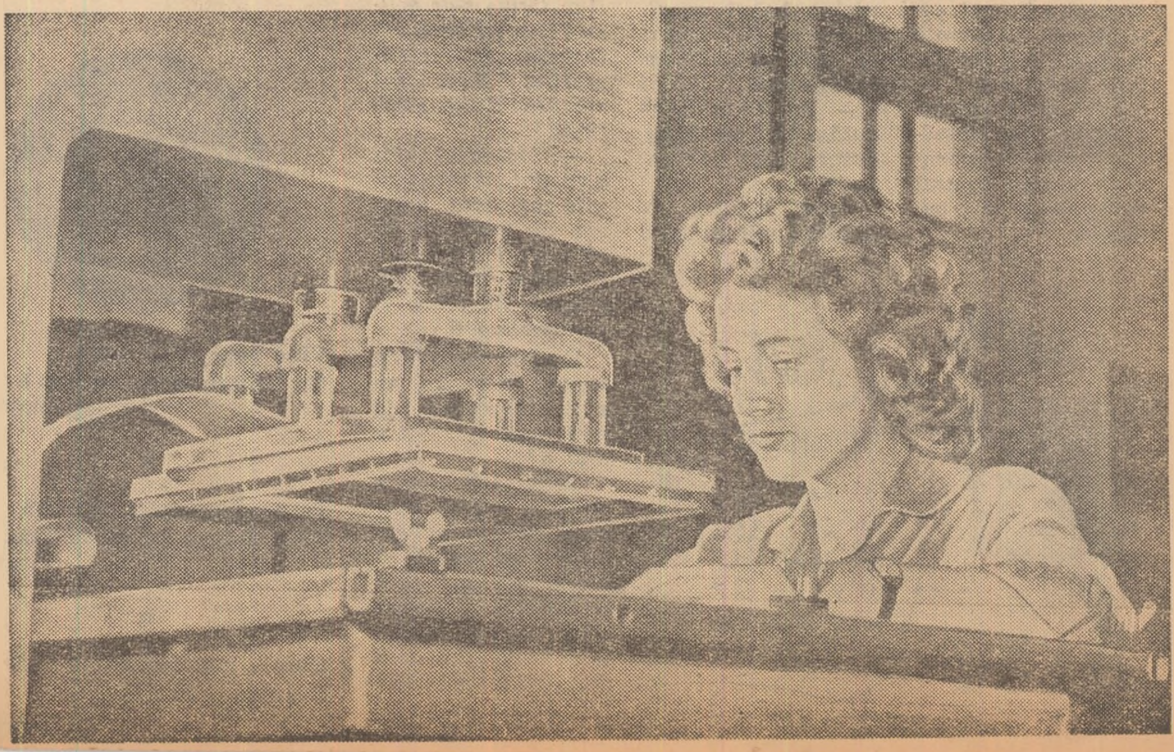
AL. DINU IFRIM

Din mase plastice...

Nenumărate sînt obiectele care se fac din mase plastice. Multe din acestea le-ați văzut, desigur, chiar la voi acasă: e vorba de farfurii, cești, găleți și alte obiecte de uz casnic, albe ca zăpada sau colorate.

Din mase plastice se fac însă și piese de schimb pentru mașini-unelte, precum și rechizite școlare.

Fotografia înfățișează pe utemista Steliana Gherdan de la fabrica de mase plastice din București, lucrînd la confecționarea de coperți pentru manualele școlare.

23 IANUARIE: 13 ani de la înființarea miliției populare

Oameni la datorie

...Undeva, pe o stradă a izbucnit un incendiu. Flăcările se întindeau cu repeziciune, amenințînd să cuprindă clădirea. Fuseseră anunțați pompierii, și pînă la sosirea lor, oamenii îndrăzneți începură lupta cu focul. Printre ei se afla și un tînăr purtînd uniforma albastră de miliție. Dogoarea și fumul înecăcios îi îngreunau mișcările. Dar în clădire erau oameni care trebuiau salvați, erau bunuri amenințate de foc. Tînărul milițian se mișca iute, cu stăpînire de sine. De afară, mulțimea care se adunase îl urmărea cu emoție. Peste cîteva minute sosiră și pompierii. Cînd aceștia începură să acționeze cu hotărîre, localizînd incendiul, omul în uniformă albastră porni spre rosturile lui.

Îl cheamă Gheorghe Oprescu și este milițian în paza generală.

...În noaptea aceea, plutonierul Ion Frigea își îndeplinea ca de obicei misiunea. Lăsă în urmă podul arcuit peste calea ferată și, ajungînd pe o cărare dosnică, zări o umbră. Omul din față, văzîndu-l pe milițian, grăbi pasul. Dar Ion Frigea îl ajunse din urmă. În clipa aceea, omul se întoarse fulgerător și, în noapte, se auzi o detunătură. Lovit în piept, milițianul era gata să se prăbușească. Cu ultimele puteri, brațele sale vînjoase îl cuprinseră pe infractor. Apoi întunericul se făcu și mai de nepătruns. Așa a căzut la datorie Ion Frigea, unul dintre eroii miliției noastre populare.

...Pe adresa unui organ de miliție a sosit o scrisoare: „...Economisisem niște bani, 1.400 lei. Nu știu cum, dar i-am pierdut. Am anunțat miliția din Onești. A doua zi am fost chemat la comandament și mi s-au dat banii. Îi găsise pe stradă plutonierul de miliție Gheorghe Lupu. Vă mulțumesc, tovarăși milițieni!" Semnat, Gheorghe Paraschiv, muncitor constructor.

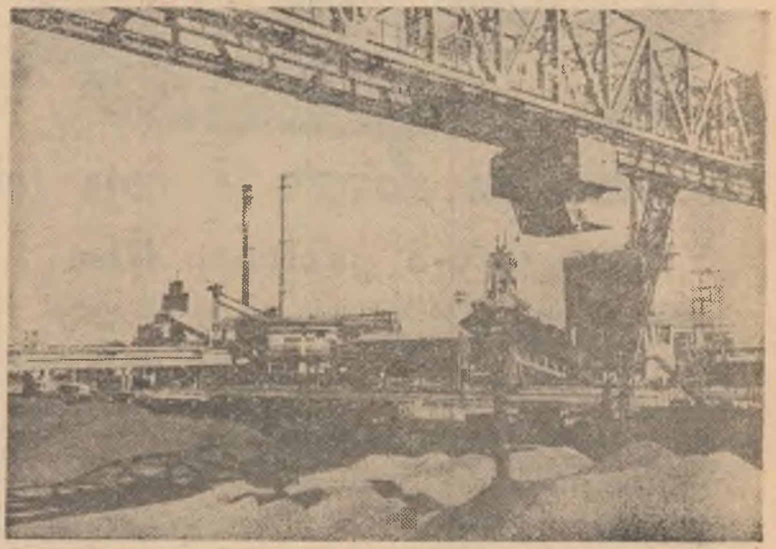
★

Sînt multe asemenea fapte în activitatea lucrătorilor din organele și funcțiile de miliție. Pe arșiță ori în nopțile răscolite de viscol, oamenii în uniformă albastră veghează cu dragoste la apărarea avutului obștesc, la viața și avutul cetățenilor.

La Direcția Generală a Miliției se află o placă de marmură albă, pe care sînt încrustate cu litere de aur nume de oameni. Este placa de onoare, semn de meritată prețuire și recunoștință pentru cei căzuți la datorie.

Cpt. DAN GR. MIHĂESCU

SĂRBĂTOAREA POPORULUI INDIAN

Aspect de la uzina metalurgică din Bhilai, construită cu ajutorul Uniunii Sovietice.

India e o țară veche cu o bogată tradiție culturală, o țară cu terenuri deosebit de fertile și cu bogate zăcăminte miniere.

Apele Indiei, cursul lor, asigură o energie hidraulică ce o așază pe unul din primele locuri din lume.

A patra parte din rezervele mondiale de minereu de fier aparțin Indiei. Subsolul Indiei e bogat în minereuri de mare importanță economică și industrială.

Dar cu toate bogățiile ei naturale, datorită îndelungatei exploatări la care a fost supusă de către imperialismul englez, India rămăsese o țară cu putere economică scăzută.

Interesele capitaliștilor englezi erau să jefuiască. În folosul lor bogățiile Indiei.

Cei 381.700.000 locuitori puteau fi mai ușor subjugați dacă erau ținuți în neștiință și în sărăcie. Iar cei 3.288.000 km² care reprezintă suprafața Indiei, puteau mai ușor fi menținuți ca sursă de materii prime neînchipuit de ieftine pentru industria engleză și piață de desfacere, la prețuri de jaf, a mărfurilor negustorilor englezi.

Mirodeniile indiene, renumite pe întreg globul pămîntesc și alte bunuri produse prin dărnicia bogată a solului și a subsolului și prin truda istovitoare a poporului, luau drumul peste mări și peste țări, sporind veniturile colonialiștilor englezi. Populația indiană, cei ce munceau rămîneau săraci și flămînzi. Dar după lupte îndelungate pentru eliberarea națională, India și-a cucerit independența. La 26 ianuarie 1950 a fost proclamată Republica India.

Colonialiștii englezi au fost nevoiți să se retragă. Rămăseseră însă sub ocupație portugheză teritoriile Goa, Daman și Diu, care au fost de curînd eliberate de forțele armate ale Indiei.

Eliberată de sub jugul colonialist, India pășește cu încredere spre valorificarea bogățiilor de care dispune pentru redresarea economică. În procesul ei de dezvoltare economică, India s-a bucurat de ajutorul dezinteresat acordat de Uniunea Sovietică (de exemplu uriașul combinat metalurgic din Bhilai a fost construit cu ajutorul U.R.S.S.) și de alte țări socialiste, printre care și țara noastră. De curînd a intrat în funcțiune la Gauhati o rafinărie proiectată de către Institutul de proiectări petrolifere din Ploiești cu instalațiile și utilajele fabricate în R.P.R.

De la prietenii tăi de peste hotare

Copiii de la cercul de creație din orașul Beneș, regiunea Praga — Republica Socialistă Cehoslovacă au trimis copiilor din mai multe țări un Apel prin care-i îndeamnă să lupte pentru pace în lumea întreagă. O dată cu Apelul, au trimis și o serie de desene ale copiilor din orașul Beneș, care exprimă dorința puternică de pace a acestora. Reproducem alăturat desenul intitulat: „Să ne jucăm și să învățăm în pace. În pace să învățăm și să cîntăm", realizat de Mirka Keuskova în vîrstă de 9 ani.

Micii crescători de iepuri

De vrednicia pionierilor din regiunea Ruse-R. P. Bulgaria s-a dus vestea în toată țara.

Sub îndrumarea atentă a instructorilor de pionieri, ei se ocupă cu pasiune de creșterea iepurilor de casă. De curînd, numărul iepurilor albi, crescuți de pionierii de aci, ajunsese la aproape 200.000. Numai unitatea de pionieri din satul Borisov a crescut un număr de 3.500 iepuri. Cel care — cum se spune — a bătut recordul e pionierul Milko Stoilov din satul Riahovo: el a crescut pînă acum 200 iepuri de casă!

Școală nouă

Nu de mult, pionierii și școlarii cehi din Salomin, regiunea Krasnic, au trăit un moment emoționant: s-au deschis larg porțile noii școli construite aci, alături de școala veche.

Noua școală are săli luminoase de clasă, cu mobilier nou, biblioteca, precum și un laborator.

Pionierii sînt hotărîți să cinstească noua lor școală cu succese cît mai frumoase la învățătură.

IMAGINI grăitoare

Zilnic citim în ziare despre noi blocuri date în folosință oamenilor muncii, despre noi clădiri de școli luminoase, moderne puse la dispoziția școlarilor din țara noastră. Numai în anul 1961 au fost date în folosință peste 35.000 de apartamente. Rîsul cristalin al copiilor ne întîmpină în fiecare bloc nou și-i adaugă parcă mai multă strălucire. Școli noi întîlniți și voi la tot pasul, fie la oraș fie la sat. Pînă în anul 1965 se vor construi 15.000 săli noi de clasă. Sînt realizări minunate, și totodată firești pentru patria noastră socialistă.

Dar sînt încă multe țări în lume unde copiii nu pot învăța carte din cauza lipsei de școli și a lipsei de învățători. În Germania occidentală, care cheltuiește sume fabuloase pentru înarmare, situația învățămîntului și a locuințelor pentru oamenii muncii este foarte grea. Să luăm, spre exemplu, orașul Bucholz. Aici nu există decît o singură școală cu o singură clasă și un singur învățător! El povestește: „În majoritatea cazurilor, elevii stau și pe catedră, și pe pervazurile ferestrelor, și chiar pe dușumea. Dar asta nu e tot. Cînd elevii mai mari fac exercițiile de lectură, cei mici trebuie să iasă din clasă și să aștepte pe scări. Să privim fotografia de sus. În școala din Schönbrunn, copiii stau pe dușumea, iar profesoara e nevoită să scrie în genunchi pentru a scrie pe tabla, sprijinită de o masă. Și acestea nu sînt singurele cazuri...

La școală stau pe jos sau înghesuiți într-o singură clasă. Dar cum locuiesc ei acasă? Cel puțin, acolo au condiții mai bune? Să privim cea de a doua fotografie. Ea reprezintă o mamă cu cei 3 copii ai săi stînd în fața unei barăci de lemn. Pe „clădire" se află următorul anunț: „Pericol de prăbușire. Cei ce intră, o fac pe riscul lor". Dar cînd lipsa de locuințe e atît de mare, iar chiriile de multe ori egale cu salariul mediu lunar al unui muncitor, părinții sînt nevoiți să se mute cu copiii și în asemenea barăci dărăpănate, care trosnesc din încheieturi chiar cînd trece o mașină pe stradă.

...Realități crude, care se întîlnesc la tot pasul în lumea capitalistă.

C. N.

Să cunoaştem albinele şi viaţa lor

Lecţia a 6-a partea a III-a

Albinele îşi duc viaţa în interiorul stupului, pe faguri, în care îşi depozitează mierea, polenul, puietul. Fagurii sînt formaţi din celule cu 6 laturi de mărimi diferite. Celulele pentru albinele lucrătoare servesc la depozitarea mierei, a polenului şi la creşterea puietului. Celulele mai mari servesc trîntorilor şi sînt situate pe părţile laterale ale fagurilor. Celulele pentru matcă (botci) de formă alungită (ghindă) şi cu deschiderea în jos, sînt aşezate pe părţile laterale ale fagurilor.

Pentru a le veni în ajutor albinelor să construiască faguri regulaţi, se recomandă ca apicultorul să le dea albinelor faguri artificiali pe care s-au imprimat temeliile celulelor.

Şi acum cîte ceva despre familia albinelor.

Matca sau regina poate trăi 8 ani, dar ouatul maxim durează primii 2—3 ani. Întrucît de ea depinde dezvoltarea familiei de albine, apicultorul trebuie să schimbe matca după 2—3 ani cu alta tînără.

Trîntorul — masculul familiei, se naşte din ouăle nefecundate, depuse de matcă sau de albine lucrătoare atunci cînd matca s-a pierdut. Trîntorii se află în stup numai vara pentru că matca depune ouă de trîntor numai cînd temperatura aerului creşte.

Albinele lucrătoare sînt mai mici decît matca şi îndeplinesc anumite munci. Unele îngrijesc larvele şi hrănesc albinele tinere (doici), altele fac curăţenie, altele construiesc faguri, primesc nectarul de la culegătoare sau păzesc stupul şi-l ventilează.

Dezvoltarea albinelor. Din oul depus de matcă, datorită temperaturii ridicate, după 3 zile iese o larvă de culoare albă care stă culcată în celulă, înotînd în lăptişorul pe care albinele l-au pregătit pentru hrană. Larvele cresc foarte repede, se încovoaie în spirală şi umplu toată celula. După dezvoltarea larvelor celula este acoperită de un căpăcel cafeniu închis, din ceară şi polen, uşor bombat pentru lucrătoare şi rotunjit pentru trîntori. Larvele astfel închise îşi torc o gogoaşe mătăsoasă ce acoperă capul, toracele şi primul inel abdominal, transformîndu-se în nimfă. Această operaţie durează 3 zile pentru trîntori, 2 zile pentru albine lucrătoare şi 1 zi pentru matcă. Nimfele nu primesc hrană; ele stau în repaus total. Acum din corpul alb şi moale ies părţi care se dezvoltă, pentru a se forma piciorușele, antenele, aparatul bucal.

Tot acest proces de transformare a oului în albină durează 15 zile pentru matcă, 21 de zile pentru albine lucrătoare, 24 de zile pentru trîntor.

Viaţa albinei lucrătoare de cînd se naşte şi pînă cînd moare poate fi împărţită în două perioade. Prima perioadă — petrecută în interiorul stupului şi a doua perioadă, petrecută de albină în afara stupului ca zburătoare.

După ieşirea din celulă, albina îndeplineşte munca de curăţitoare a celulelor, netezeşte pereţii, ventilează stupul (operaţie prin care albinele se obişnuiesc şi îşi antrenează aripile pentru viitorul zbor).

În primele zile de viaţă, se dezvoltă glandele salivare permiţîndu-i albinei să devină bună pentru funcţia de doică. După 10 zile albinelor li se dezvoltă glandele producătoare de ceară, luîndu-şi activitatea de constructoare de celule. Tot la această vîrstă primesc nectarul adus de culegătoare, îl prelucrează şi îl înmagazinează în faguri, înlătură corpurile străine şi albinele moarte din stup, face de gardă la urdiniş, spre a împiedica pe duşmani să pătrundă în stup. După 20 de zile, timp în care s-a dezvoltat şi a îndeplinit diferite munci, albina va părăsi stupul în zborul de orientare, recunoscînd împrejurimile şi numai după aceea porneşte la cules, devenind culegătoare, munca pe care o fac toată viaţa.

V-aţi întrebat oare de ce albinele se întorc întotdeauna la stupul de unde au plecat? Ele, prin zborurile de recunoaştere, îşi formează un reflex care le ajută să-şi recunoască stupul. Un capitol interesant în activitatea albinelor îl constituie „limbajul" pe care îl folosesc în relaţiile dintre ele. Printre albinele culegătoare sînt aşa-numitele albine cercetaşe care pornesc să caute surse de nectar şi polen. Întoarse la stup, pe faguri, ele execută un dans foarte complicat. Prin acest dans şi prin golirea nectarului adus indică albinelor lucrătoare direcţia şi distanţa la care se găseşte hrana.

*

Cu această lecţie am încheiat unul din capitolele cele mai grele dar şi interesante, privind viaţa şi activitatea albinei. Lecţiile următoare vor cuprinde plantele îndrăgite de albine, dăunătorii şi bolile lor şi lucrările ce se fac în diferite anotimpuri în stupării. PÎNĂ ATUNCI REDACŢIA VĂ ROAGĂ SĂ SCRIŢI GAZETEI CUM SE PREGĂTEŞTE DETAŞAMENTUL ŞI UNITATEA VOASTRĂ PENTRU A CREŞTE ALBINE.

Trimiteţi scrisorile voastre pe adresa: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1 „Scînteia pionierului".

Prof. MARIA MACARIE

Videotelefonul

În ziua aceea moscovitul Piotr Lazukin era mai emoţionat ca oricînd! Avea însă şi de ce: împlinea 60 de ani. Şi cum Lazukin, în lunga sa activitate, şi-a cîştigat nenumăraţi prieteni, din multe colţuri ale marii Uniuni Sovietice primea scrisori, telegrame, telefoane prin care era felicitat cu ocazia acestei aniversări. Dar iată că telefonul sună din nou şi o voce îl anunţă:

— Tovarăşe Lazukin, vă rog ca peste o jumătate de oră să poftiţi în studiourile noastre videotelefonice. Sînteţi chemat de prietenii dumneavoastră din Kiev.

În curînd, instalat comod într-un fotoliu capitonat, Piotr Lazukin aştepta legătura. În sala aparatelor, pe tablourile de comandă licăresc zeci de beculeţe colorate. Un semnal şi pe ecranul rotund al osciIografului începe să şerpuiască o linie verde. În acelaşi timp, pe ecranul aparatului în faţa căruia stă Piotr Lazukin apare grupul prietenilor lui din Kiev. Aceştia îl felicită pe sărbătorit, îi urează mulţi ani. Vocile lor se aud perfect iar chipurile vesele, prietenoase ale vorbitorilor se văd de parcă ar fi cu toţii în aceeaşi cameră... Cînd îşi iau rămas bun, singurul lor regret e că nu-şi pot strînge mîinile...

Vă întrebaţi poate ce înseamnă toate acestea! Ei bine, noi nu am făcut decît să relatăm pe scurt prima convorbire videotelefonică interurbană care a avut loc de curînd între moscovitul Piotr Lazukin şi prietenii săi din Kiev.

Astfel, în Uniunea Sovietică, televiziunea s-a alăturat telefonului ca mijloc de comunicaţie pe distanţe mari. Atunci cînd cineva doreşte să vorbească cu un prieten la telefon, dar vrea să-l şi vadă, face o comandă obişnuită telefonică, vine la studio şi, pe ecran, vede chipul celui cu care vorbeşte. Deocamdată există doar 3 centre interurbane videotelefonice: Moscova, Leningrad şi Kiev. Dar în curînd astfel de comunicaţii se vor stabili între Moscova şi Harcov, Dnepropetrovsk, Sverdlovsk şi alte oraşe din U. R. S. S.

Şi nu peste multă vreme, videotelefonul va fi folosit, desigur, şi în ţara noastră.

Aspect din timpul convorbirii videotelefonice.

1). 6 mingi albe se află în 6 mingi albastre. Fiecare minge albă conţine 6 mingi roşii, iar în fiecare minge roşie se află cîte 6 mingi verzi. Cîte mingi sînt în total?

2). Ionel a făcut o înmulţire pe o bucată de hîrtie şi a băgat-o în buzunar. După cîtva timp, avînd nevoie de această socoteală, a văzut că unele cifre s-au şters. El a înlocuit cifrele cu steluţe şi a refăcut apoi socoteala. Voi puteţi?

```
      3 x x
      x 3 x
    -------
    x x 9 x
    x 4 5
x x 6 x
-----------
x x x x x 0
```

Rezolvarea problemelor publicate în nr. 1 — 1962

1). Pentru a bate ora 9, orologiu are nevoie de 10 secunde.

2). În curte se află 20 de iepuri şi 80 de găini.

3). Trei găini vor oua 16 ouă în 8 zile.

4). Pitagora avea 28 de elevi.

Pentru alcătuirea unui laborator al fotografului amator, este necesară o încăpere prevăzută cu instalaţie electrică de lumină şi, dacă se poate, cu instalaţie de apă (preferabil robinet). Camera să fie camuflată perfect cu hîrtie neagră, astfel ca lumina de afară să nu pătrundă iar după terminarea lucrului camera să poată fi aerisită.

Apoi vom începe mobilarea cît mai simplă a încăperii. Vom începe cu peretele din fund unde vom aşeza o masă acoperită cu muşama sau o foaie de vinilin. Pe această masă vom aşeza un vas pentru apă, folosit la spălarea fotografiilor. Dacă nu avem robinet apa din vas va trebui schimbată cît mai des. Alături de vasul cu apă vom aşeza pe cel cu fixaj (hiposulfit de sodiu + calimelabisulfit) iar în partea stîngă, în continuare, vasul cu substanţă revelatoare. Toate aceste vase trebuie să fie din material inoxidabil. Se pot folosi vase emailate (smălţuite) care nu sînt atacate de acizi. Deasupra acestei mese vom agăţa un bec de 25 v pe care îl vom înfăşura în hîrtie roşie pentru a urmări procesul de revelare a hîrtiei expuse. Chiar roşie, lumina să fie slabă. Pentru developarea filmelor negative va fi necesar un bec foarte slab, acoperit cu hîrtie de culoare verde.

Apoi vom trece la peretele din dreapta. Aici va fi pusă o măsuţă mică pe care va sta aparatul de mărit (construcţia unui aparat simplu de mărit, o găsiţi în revista Ştiinţă şi Tehnică nr. 7 din 1961). În perete vom monta un bec de control roşu închis, foarte slab, pentru a nu influenţa emulsia hîrtiei. Alături de aparat se află cutia cu hîrtie, o foarfecă, un creion negru (creionul chimic trebuie exclus cu desăvîrşire).

În sfîrşit a mai rămas un perete liber, cel din stînga. Aici vom lăsa loc unui dulăpior pentru materialele sensibilizate: hîrtie şi filme care trebuie păstrate într-un loc întunecos. Nu vom pune chimicale împreună cu hîrtia şi filmele. Borcanele cu chimicale trebuie bine astupate şi să fie de culoare închisă deoarece în felul acesta ele vor fi bune mai multă vreme. Cu această laboratorul este gata iar fotograful amator poate să înceapă lucrul.

MEŞTERICĂ

Concursul cultural-artistic

Pionierul Crăciun Alexandru de la Școala de 7 ani, comuna Grădiștea, raionul Urziceni s-a remarcat ca unul din cei mai buni soliști la faza raională a Concursului cultural-artistic.

Concursurile cultural-artistice au devenit tradiționale în viața pionierilor și școlarilor. În fiecare an, micii artiști de pe cuprinsul patriei se întrec în măiestria cîntului și jocului.

Dar, să poposim în două centre raionale, să vedem cum s-a desfășurat faza raională a Concursului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor.

SIBIU. E dimineață. La palatul cultural „Ștefan Gheorghiu" au sosit peste 800 de pionieri și școlari, participanți la concurs. Și, sărbătoarea cîntecului și dansului a început...

Corul Școlii de 7 ani din comuna Gura Rîului, corul fiilor de colectiviști de la Școala de 7 ani din Ocna Sibiului și corul Casei de copii din comuna Orlat au încîntat asistența cu frumoase cîntece dedicate partidului, patriei noastre dragi. Printre cei care s-au clasat pe primele locuri sînt și pionierii Școlii de 7 ani din comuna Poplaca, care au prezentat brigada artistică cu tema „Viața nouă în satele patriei" și formațiile de dansuri din comuna Avrig și Cristian. Pionierii Spiridon Teofil, Zamfirescu Daniela, Negrea Maria, Oancea Antoaneta și mulți alții au fost îndelung aplaudați pentru măiestria cu care au recitat poeziile „Stema țării", „Partidului", „Cravata roșie" și altele.

REGHIN. Orașul s-a trezit în cîntece pionierești, în fîlfîiri de cravate roșii. Mașinile nu mai prididea aducînd la casa de cultură raională echipele cîștigătoare la faza intercomunală a Concursului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor.

Pe scenă, echipe de dansuri, coruri, orchestre, soliști vocali și instrumentiști s-au întrecut pentru cîștigarea locurilor fruntașe. Datorită temeinicei pregătiri a echipelor prezentate la concurs, juriul a trebuit să chibzuiască mult pentru selecționarea celor mai bune formații pionierești. Totuși, pricepuții dansatori din satul Sîntu care au stîrnit admirația tuturor prin interpretarea dansului „La seceriș" au obținut alături de pionierii Școlii medii nr. 2 din Reghin, locul I. Tot pe primul loc s-au clasat și fluierașii din comuna Hodac și cîntăreții din Dedrad.

Echipele clasate pe primele locuri se vor întrece și la faza regională dar, aceasta, tocmai în vacanța de primăvară.

Micii apicultori se pregătesc

Cercul „micului apicultor"

Din gazeta noastră, din spusele profesorilor noștri am aflat multe despre rolul important pe care îl are apicultura în economia țării.

De curînd, în școala noastră, a luat ființă un cerc al micilor apicultori. Primul lucru pe care l-am făcut a fost abonarea la revista „Apicultura". Apoi, împreună cu tovarășul profesor de științe naturale am hotărît să începem un ciclu de lecții despre organismul albinelor, despre faguri, despre matcă, despre rolul și activitatea albinelor în stupi. Pînă acum am și ținut cîteva lecții.

Așteptăm cu nerăbdare primele zile frumoase de primăvară cînd, tot ce învățăm acum teoretic, ni se va demonstra practic la prisaca gospodăriei de stat. Aici, vom avea multe de învățat de la apicultorii care îngrijesc cele 100 de familii de albine ale gospodăriei de stat și... bineînțeles ne vom ospăta cu parfumata și gustoasa miere!

Membrii cercului nostru participă cu mult interes la activitățile cercului, toți vor să devină apicultori pricepuți.

KOCSIS EDIT
comuna Cernatul de jos,
raionul Tg. Secuiesc

Vom sădi flori

Într-una din zile, președintele gospodăriei agricole colective din comuna noastră, ne-a spus că la îngrijirea celor 100 de familii de albine așteaptă și ajutorul nostru, al pionierilor. Am primit cu bucurie această veste și ne-am gîndit ce putem face, cum vom putea da o mînă de ajutor.

De la brigadierul colectivei am aflat, că plantele care se găsesc pe plaiurile noastre, asigură o hrană minunată albinelor. După ce ne-a explicat ce fel de plante sînt acelea, am hotărît ca să le sădim în jurul caselor noastre și la școală.

Pînă la sosirea primelor zile pline de soare ne străduim să învățăm, să putem ajuta la munca în prisacă.

CSEH ANDREI
comuna Iara de Mureș,
raionul Reghin

EI AU NUMAI NOTE FOARTE BUNE

ȘERBĂNESCU EUGENIA, clasa a VII-a, Școala de 7 ani, Uricani, raionul Petroșeni

POP LUCICA, clasa a III-a, Școala de 4 ani, comuna Baica, raionul Huedin

SĂNDULESCU ION, clasa a V-a, Școala medie, Cobadin, raionul Negru Vodă

CONSTANTINESCU ELENA, clasa a VI-a, Școala de 7 ani, Satul Comani, raionul Drăgănești

Campioni ai spartachiadei

Tot la Predeal, cu cîteva zile mai tîrziu am cunoscut alți doi campioni, pe frații Roșculeț. Ei sînt mult mai mici. Primul, Gheorghiță este de abia în clasa a III-a, iar al doilea, Ionel, în clasa a VI-a. Acest lucru nu l-a împiedicat să participe la Spartachiada de iarnă a tineretului. Ba, mai mult, amîndoi frații care au învățat tainele schiului încă de la vîrsta de 4 ani au luptat cu multă voință și dîrzenie și au reușit să întreacă toți adversarii și să cucerească primul loc. Gheorghiță la categoria 6—9 ani, iar Ionel la categoria 9—12 ani.

Aceasta este prima victorie a fraților Roșculeț. Dar cu siguranță că nu ultima. N-ar fi exclus ca în curînd să scriem la rubrica noastră sportivă că frații Roșculeț au cucerit titlurile de campioni raionali sau regionali ai Spartachiadei de iarnă a tineretului.

Peste ani și ani însă la fel ca și maestrul sportului Cornel Tăbăraș ei își vor aminti cu multă plăcere, de primul concurs oficial la care au participat, de prima diplomă de campion primită.

P. R.

Patru întrebări campionilor republicani la schi: Ilona Mikloș și Cornel Tăbăraș

Astăzi vă prezentăm doi sportivi fruntași, schiorii Ilona Mikloș și Cornel Tăbăraș.

1. De la ce vîrstă ați început să schiați?

Ilona Mikloș: De la vîrsta de 21 de ani, adică de acum șase ani. Pînă atunci am practicat atletismul pe care l-am îndrăgit încă din copilărie. La aruncarea suliței am fost campioană republicană de trei ori iar la Balcaniada de la Atena am cucerit locul trei. Nenumăratele drumeții pe potecile munților, m-au făcut să îndrăgesc mult alt sport, și anume schiul. În 1956 am participat pentru prima dată la un concurs oficial de schi.

Cornel Tăbăraș: Eu sînt muncitor la Uzinele „I. C. Frimu" din Sinaia și am 23 de ani. Spre deosebire de Ilona eu am învățat tainele schiului încă de la vîrsta de 5 ani. Primele concursuri la care am participat au fost în anii de neuitat ai pionieriei. Din clasa a V-a și pînă într-a VII-a am fost campionul unității la schi. Cîțiva ani mai tîrziu, în 1957, am cucerit titlul de campion republican de juniori în proba de slalom special.

2. Ați pomenit cuvîntul slalom special. Vreți să-l explicați puțin cititorilor?

Ilona Mikloș: La fel ca la atletism, și la schi sînt mai multe probe. Proba de coborîre este o probă de viteză care măsoară un traseu mai lung, 3—4 km. Proba de fond se desfășoară pe un traseu variat și cere multă rezistență și multă dîrzenie din partea schiorului. Printre probe există și două feluri de slalom: special și uriaș. La slalomul special porțile (fanioanele) sînt aranjate mai des iar virajele sînt mai multe și în același timp mai scurte, pe cînd la slalomul uriaș porțile sînt mai rare iar ca atare și virajele vor fi mai mari.

3. Spuneți-ne cîte ceva despre ultimele performanțe obținute de dumneavoastră.

Ilona Mikloș: Mai mulți ani la rînd am cîștigat titlul de campioană republicană. Primul loc l-am cîștigat și în Sicilia la cupa „Primăverii Siciliene" disputată pe muntele Etna. În Polonia, la un mare concurs internațional, am cîștigat locul II la slalom uriaș.

Cornel Tăbăraș: Începînd din 1958 am cîștigat în fiecare an mai multe titluri de campion republican la slalom special, slalom uriaș și combinat alpină. În concursul internațional de la Poiana Brașov am cucerit locul II la coborîre și combinat alpină.

4. Vreți să adresați cîteva cuvinte cititorilor gazetei noastre?

Amîndoi: Da, cu plăcere.

...Și ambii campioni au ținut să arate că acum, cînd sîntem în plin sezon de schi, vă îndeamnă pe toți să practicați cît mai mult acest minunat sport. Un accent deosebit să-l puneți pe stăpînirea deplină a schiurilor, să le faceți să asculte ele de voi, nu voi de ele. Organizați cît mai multe concursuri deoarece în felul acesta fiecare dintre voi, în dorința de a cîștiga, va lupta cu mai multă ambiție, cu mai multă dîrzenie.

AL. MIHU

Roșculeț Ion clasat pe primul loc, este felicitat de ceilalți colegi.

PRIN MUZEELE PATRIEI

Maeştrii picturii romîneşti

La Palatul Republicii, unde pe vremea regimului burghezo-moşieresc se lăfăia cel mai mare asupritor — regele, se află acum Muzeul de Artă al Republicii Populare Romîne, înfiinţat în anul 1950. Aici, mii şi mii de vizitatori din întreaga ţară pot admira capodopere ale artei noastre romîneşti şi ale artei universale, comori artistice care înainte împodobeau palatele şi colecţiile particulare neputînd fi văzute decît de un număr restrîns de privilegiaţi. Astăzi, sub îndrumarea partidului, operele marilor noştri creatori din trecut au fost puse în adevărata lor lumină, preţuindu-se valoarea lor nemuritoare. Tot aici, la Galeria Naţională a Muzeului, sînt expuse operele remarcabile ale artiştilor plastici romîni contemporani.

Reproducem mai sus pictura intitulată „Odihnă pe cîmp" de Corneliu Baba, terminată în anul 1954. Ea exprimă dragostea pictorului pentru oamenii muncii, atenţia, sensibilitatea cu care se apropie de sufletul lor, zugrăvindu-l în trăsăturile şi expresia chipului.

În numărul următor vom face cunoştinţă şi cu alte tablouri de la Galeria Naţională a Muzeului.

O carte pe săptămînă

„BĂIATUL CU VALIZA"

de EDUARD JURIST

Închipuiţi-vă următoarea scenă: întreg detaşamentul s-a adunat în jurul pionierului Damian Ştefan, care, cu nespusă solemnitate, ţine în mînă o valiză. El, împreună cu trei colegi, sînt costumaţi într-un chip ciudat: cu măşti de sîrmă şi mănuşi ca de chirurg. Totul e însă perfect explicabil: Damian Ştefan are în valiză un... roi de albine pe care pasionaţii apicultori din detaşament îl aşteaptă de mult. Iată, Damian începe să deschidă cu mîndrie valiza. Dar, în clipa în care valiza e deschisă, răsună strigăte de mirare şi indignare. Geamantanul este plin cu... pietre!

Ce-i drept, fapt mai puţin obişnuit: toate pietrele din valiză erau etichetate: „(Mn Ca :) SiO_3 Pegmatit!" sau „$Fe_2O_3 \cdot H_2O$ bimonit".

Deodată, Damian şi colegii săi au... Dar mi se pare că am început să vă povestesc subiectul! Să-l lăsăm mai bine pe scriitorul Eduard Jurist să vă istorisească peripeţiile prin care trec eroii cărţii sale „Băiatul cu valiza", apărută în Editura Tineretului. E o povestire interesantă, care vorbeşte despre preocupările voastre pionereşti, despre calităţi cum sînt perseverenţa, spiritul de iniţiativă, dorinţa de a duce orice lucru la bun sfîrşit. Scrisă cu plăcută voiciune — multe pagini sînt de umor veritabil — această povestire surprinde ceva din aerul, din lumina şi din bucuriile vîrstei voastre.

S. ALEXANDRU

Sub becu-aprins

A nins. E satul alb,
cu uliţi albe,
şi-i alb cojocul din spinarea noastră.
Căciulile, tot albe.
Doar cerul e din linişte albastră,
pădurile au trunchiuri cenuşii,
şi veveriţe, sus, în crengi, roşcate.
Pe uliţi, numai sănii şi copii.
Pe uliţi, nici o mamă,
nici un tată!

Dar urmele adînci, ce multe sînt,
coboară-n vale!
Haide, cine ştie
Să spună încotro s-au dus pe rînd?
Pornim, copii şi sănii, după urme.
Ne-oprim în poartă, la gospodărie.

Sînt toţi la sediu. Ce şi-or fi vorbind?
Pe-acoperişuri, cad zăpezi şi stele.
Tata-i acolo,
Mama, e şi ea.
Lucesc ţigări. E fum.
Sub becu-aprins,
le văd uşor obrazul prin perdele.
Ascultă toţi. Vorbeşte mama-acum.
În faţă, pe perete, e o hartă.
Noi stăm pe sănii şi tăcem în drum.
Şi-o să mai stăm pînă tîrziu la poartă.

— Cine-i acum?
— Tata!
— Ba-i al meu!
Îl ştiu! El dă din mînă cînd vorbeşte!
Din nou tăcem. Şi vîntul a tăcut.
Doar geana se-aude cînd clipeşte!
Pe hartă-aleargă-o mînă. Un contur
cu nuieluşa. Spre pădure parcă.
— Poate vorbesc de lac!
Şi-un lac de-azur
am şi văzut în vis, iar noi... în barcă.
— Poate că facem grajduri la cirezi!
— O seră poate!
— Sau plantăm livezi!

Stăm tot pe sănii. Am uitat de ceas.
Şi fiecare spune o dorinţă.
Pe locul liniştitului popas,
s-a-nfiripat deodată o şedinţă.

Şi iarăşi ne uităm spre geam.
N-au terminat.
Zîmbete, planuri, harta înainte.
Noi n-auzim nimic, dar bănuim
cîtă căldură curge în cuvinte!
Le văd obrazul, ochii, prin fereastră.
Nici frigul nu-l mai simt, nici că-i tîrziu.
Îmi bate inima de bucurie. Ştiu:
Ei pun la cale şi fericirea noastră.

Şi-atunci, ni-s visurile parcă şi mai vii,
mai mult ne-atrage pagina de carte!
Plecăm spre casă. Stelele, departe,
ne spun în taină: Fericiţi copii!

TITEL CONSTANTINESCU